

עפ"ת 13689/02/19 - סרגיי לביקין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 13689-02-19 לביקין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11250321608
בפני כבוד השופט דאוד מאזן
העורר סרגיי לביקין
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט עידית פלד), שניתנה בתיק בפ"מ 13549-01-19, מיום 5.2.19 בגדרה דחתה בקשת העורר לביטול פסילה מנהלית מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים החל מיום 24.1.19.
2. הפסילה המנהלית, כמפורט לעיל, נתקבלה לאחר שיוחסה לעורר עבירה של נהיגה בשכרות, בכך שבדגימת אוויר נשוף, נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 135 מק"ג העולה על ריכוז של 50 מק"ג שנקבע בפקודה, וזאת בניגוד לסעיפים 62 (3), 64(א), 39(א), לפקודת התעבורה.
3. העורר טען בפני בית משפט קמא כי נימוק קצין המשטרה בהחלטת הפסילה הינו לקוי, ללא כל נימוק ראוי, ולא שקל בכובד ראש שיקולים לגופו של עניין, ולא בחן את העובדה שמדובר בנהג ותיק ומנוסה וכמות האלכוהול שנמדדה בגופו של העורר לא הייתה מהווה עבירה לו היה נוהג ברכב פרטי ורק סוג הרכב בו נהג הוא הגורם העובדתי אשר מייחס לו את העבירה.
4. עוד הוסיף העורר וטען בפני בית משפט קמא להעדר מסוכנות שעה שכמות האלכוהול הנמדדת בגופו של העורר היא מתחת לרף שקבע המחוקק, ורק בשל העובדה כי המחוקק החריג אוכלוסייה מסוימת כגון נהגים של כלי כבדים, הכמות שנמדדה בגופו של העורר הופכת להיות עבירה אך בפועל הכמות מבחינה רפואית וכיצד היא משפיעה על העורר, אין בה כדי לבסס את המסוכנות בנהיגה.
5. העורר טען בפני בית משפט קמא שהחלטת הקצין אינה מידתית, לא שקל את העובדה כי מדובר בנהג מקצועי והרישיון מהווה מקור פרנסתו ופסילתו, למשך מלוא התקופה של 30 ימים, מבלי לבחון תקופות מדודות וקצובות פחות מ- 30 ימים ולכן יש מקום לכך שבית המשפט יקצר ו/או יבטל את הפסילה.

המנהלית.

6. בית משפט קמא בהחלטה מנומקת ומפורטת דחה את הבקשה לביטול הפסילה המנהלית וזאת לאחר שעייין במלוא חומר החקירה, למרות ועל אף הודאת העורר בקיומן של ראיות לכאורה, ובבחן בעצמו את חומר הראיות בתיק וקבע כי קיימות די ראיות שהעורר ביצע לכאורה את העבירה המיוחסת לו של נהיגה בשכרות.

7. ביחס למסוכנות - קבע בית משפט קמא כי נהיגה בשכרות הינה עבירה חמורה הטומנת בחובה סכנה רבה, שיש בה כדי לסכן את הנהג עצמו ואת ציבור המשתמשים בדרך ואף הדגיש שהמסוכנות נלמדת מחומרת העבירה כשלעצמה תוך הפנייה לפסיקה לפיה קיימת חזקת מסוכנות בעבירת נהיגה בשכרות. בית משפט קמא הוסיף וציין כי נסיבות ביצוע העבירה, כפי שלמד עליהם מחומר החקירה, מעידות על המסוכנות הנשקפת מנהיגתו של העורר ומצא כי ריכוז האלכוהול בהתאם למדידת מכשיר הינשוף, גבוה פי 3 מריכוז האלכוהול המותר על פי חוק לגבי האוכלוסייה המיוחדת של נהגי רכב מסחרי, כאמור בסעיף 64 ב (א)(3) לפקודת התעבורה.

8. בית משפט קמא היה ער לטענות העורר ביחס לכמות האלכוהול הנמדד, שהיא נמוכה מהרף הקבוע לאוכלוסייה הרגילה, אך באותה נשימה ציין כי מהאוכלוסייה אשר נמנה עליה העורר (נהג רכב מסחרי) נקבעה בדין חובת זהירות מוגברת באמצעות קביעת סף אכיפה נמוך, באופן משמעותי, לזה הקבוע לגבי כלל ציבור הנהגים ועל כן הדבר אינו מפחית מהמסוכנות של העורר אלא ההיפך הגמור. עוד הוסיף בית משפט קמא כי לחומרת העבירה המיוחסת לעורר מתווסף עברו התעברותי, שעה שעובר לביצוע העבירה נשוא הערר, היו לעורר 10 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, לרבות בעבירת מהירות, עבירת משקל, עבירת קיפוח זכות השימוש בדרך, ואי ציות לתמרור עצור ומשכך הסיק בית משפט קמא כי נובעת מסוכנות ממשית מהעורר.

9. בית משפט קמא דחה את כל טיעוני העורר ביחס לשימוע, אשר היה לנגד עיניו מקצועו של העורר וקבע שהקצין שקל שיקולים ענייניים וסבירים תוך התייחסות לעבירה עצמה בהיותו נהג מקצועי ולעברו התעברותי של העורר בסמוך לביצוע העבירה. בית משפט קמא בחן את הליך השימוע שנעשה לעורר ולא מצא כי נפל בו פגם כלשהו.

10. בית משפט קמא אף התייחס לנסיבות האישיות של העורר והטענות בדבר פגיעה בפרנסה, שהיו לנגד עיני בית משפט קמא בשל העובדה כי העורר הינו נהג מקצועי אך העובדה כי יש לעורר היתר להוביל חומר מסוכן, יש בה כדי להצדיק את תקופת הפסילה ואין בה כדי להצדיק ביטולה או קיצורה של אותה פסילה. ההיתר לנהוג ולהוביל מטען כבד או חומרים רגילים אותם מסיע העורר, מחייבים אף הקפדה יתרה על הוראות החוק והעדפת האינטרס הציבורי על שמירה על שלום הציבור אשר גוברים בנסיבות העניין על האינטרס האישי של העורר.

11. מנימוקים שלעיל, בית משפט קמא דחה את הבקשה. עם תוצאה זו העורר לא השלים, והוא חזר ושטח בערר ובדין שהתקיים בפניי היום את כל טענותיו.
12. העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה.
13. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי היטב בהחלטה המפורטת והמנומקת של בית משפט קמא, אני סבור שלא נפל כל פגם, המחייב התערבות בית משפט זה, שעה שמדובר בהחלטה מנומקת, סבירה ולא נפל בה כל רבב.
14. תכליתה של הפסילה המנהלית אינה עונשית בבחינת "**מקדמה על חשבון העונש**", אלא מניעתית, מקום שנהיגתו של אדם עלולה להוות סכנה לביטחון הציבור. לפיכך, בהעדר מחלוקת על אודות סוגיית הראיות לכאורה - בדומה למקורנו, השאלה המרכזית שאותה יש לבחון בעניין פסילה מנהלית מלהחזיק רישיון נהיגה, היא האם נהיגתו של העורר מסכנת את הציבור, אם לאו. בגדר בחינה זו, יש לאזן בין שיקולי ההגנה על האינטרסים של הנהג הפוגע, ובכלל זה נסיבותיו האישיות המיוחדות, לבין הצורך להגן על שלום הציבור מפני נהיגה המסכנת חיים (ראו ע"פ 3883/04 אבו סיביה נ' מדינת ישראל).
15. על מסוכנותו של הנהג ניתן ללמוד משני מקורות מרכזיים: האחד הינו נסיבות ביצוע העבירה, והשני מתוך עברו התעברותי של הנהג (ראו בש"פ 8161/06 **גבריאלי נ' מדינת ישראל** (7.11.06); בש"פ 759/99 **הורוביץ נ' מדינת ישראל** (11.2.99); בש"פ 7399/00 **לחמי נ' מדינת ישראל** (6.11.00)). לעניין זה ניתן לבחון האם מדובר באירוע מקרי או בהתנהגות אופיינית לעורר, והאם הנסיבות מעידות על אופי נהיגתו של העורר (בש"פ 4584/03 **חרמון נ' מדינת ישראל** (3.6.03)).
16. נסיבות ביצוע העבירה מעידות על מסוכנות הנשקפת מנהיגתו של העורר. בהתאם למדידת מכשיר הינשוף, ריכוז האלכוהול שנמצא גבוה כמעט פי 3 מריכוז האלכוהול המותר על פי החוק, בהיות העורר נהג לרכב מסחרי (ראו: ברע"פ 5166/14 **קרופצקי נ' מדינת ישראל** (5.5.15)).
17. נפסק אף ברע"פ 8135/07 **גורן נ' מדינת ישראל** (11.2.09):
- "אכן, לא יתכן חולק כי השכרות היא אחת מאמות כל חטאת בתחום התעבורה. הנוהג שיכור מסכן לא רק את עצמו, אלא את כל סביבתו בכביש ואף הולכי רגל, ואין צורך להכביר מלים על כך. תופס הגה והוא שיכור - הוא כמכונת מוות נעה. המחוקק נתן לכך ביטוי ברור בצורות שונות. על כן, ראוי מאבקן של רשויות האכיפה להגשים את רצון המחוקק, ובתי המשפט מצווים לתת לכך יד."**
- ראו עוד: מ"ת (חי') 13858-11-12 **מדינת ישראל נ' סידגייב** (25.11.12); ע"פ 5002/94 **בן איסק נ'**

מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 163; בש"פ 8011/09 מיכאלי נ' מדינת ישראל (, 19.10.09).

18. אני סבור כי צירוף עברו התעברתי (הגם שאינו מכביד במיוחד) ונסיבות ביצוע העבירה מלמדות על קיומה של המסוכנות, ולא נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא.

19. באשר לטענות שעלו בשימוע לא מצאתי, כפי שקבע בית משפט קמא, כל פגם בהליך השימוע וכל הטענות שהועלו דינן דחייה.

20. אכן בית המשפט בדונו בהליכים מסוג זה, יש לבחון את אפשרות קיצור תקופת הפסילה. סבורני כי ראוי היה לבחון האם ניתן להשיג את מטרת הפסילה, במסגרת תקופת פסילה קצרה יותר, אשר פגיעתה בחירותו של הפרט פחותה (ראו בש"פ 8545/02 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 57 (20.10.02)).

בנסיבות העניין ובשל העובדה כי העורר נהג מקצועי ומוטלת עליו חובה מוגברת ובפרט כאשר העורר מוביל, כפי שקבע בית משפט קמא, משאות כבדים וחומרים מסוכנים, מחייבת במקרה זה העדפת האינטרס הציבורי על פני האינטרס של העורר, ולא לקצר תקופת הפסילה המנהלית, נוכח המסוכנות הנובעת ממנו.

התרשמתי שבית משפט קמא שקל אפשרות זו, אך מצא כי אין מקום לעשות כן, ובכך לא דבק רבב בהחלטתו.

21. בקביעתי זו לא התעלמתי מנסיבותיו האישיות ומצבו של העורר ובפרט העובדה כי שלילת הרישיון מנהלית פוגעת בפרנסתו אך לא מצאתי כי יש בהם כדי להעדיף את האינטרס הפרטני של העורר על פני האינטרס הציבורי נוכח העובדה, כפי שציין בית משפט קמא, ובצדק רב, היותו של העורר נמנה עם האוכלוסייה המיוחדת של נהגי משא כבד מטילה עליהם חובה מוגברת, והאינטרס הציבורי ביחס לנהג מסוגו של העורר מחייבת, כאמור לעיל, העדפת האינטרס הציבורי בשמירה על משתמשי הדרך בשל העובדה כי העורר מוביל חומרים רגישים ומשא כבד.

22. כאמור לעיל, לא נעלמו ממני הנסיבות המשפחתיות של העורר והפגיעה בפרנסתו ואולם, שיקולים אלה, אין בהם כדי להטות את הכף לעבר קיצור תקופת הפסילה המנהלית. נוכח המסוכנות ולא שוכנעתי כי קיצור תקופת הפסילה לא יפגע בביטחון הציבור (ר' סעיף 48 לפקודה).

23. אשר על כן ובהינתן כל האמור לעיל, לא מצאתי להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. ההחלטה

הינה סבירה, מאוזנת וראויה. היא משקפת את תכלית הפסילה, אשר אינה עונשית ואינה בבחינת מקדמה על חשבון העונש, אלא מניעתית - מקום שהנהיגה עלולה להוות סכנה לביטחון הציבור. הערר נדחה.

24. המזכירות תסגור את התיק.

ניתן היום, ו' אדר א' תשע"ט, 11 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.